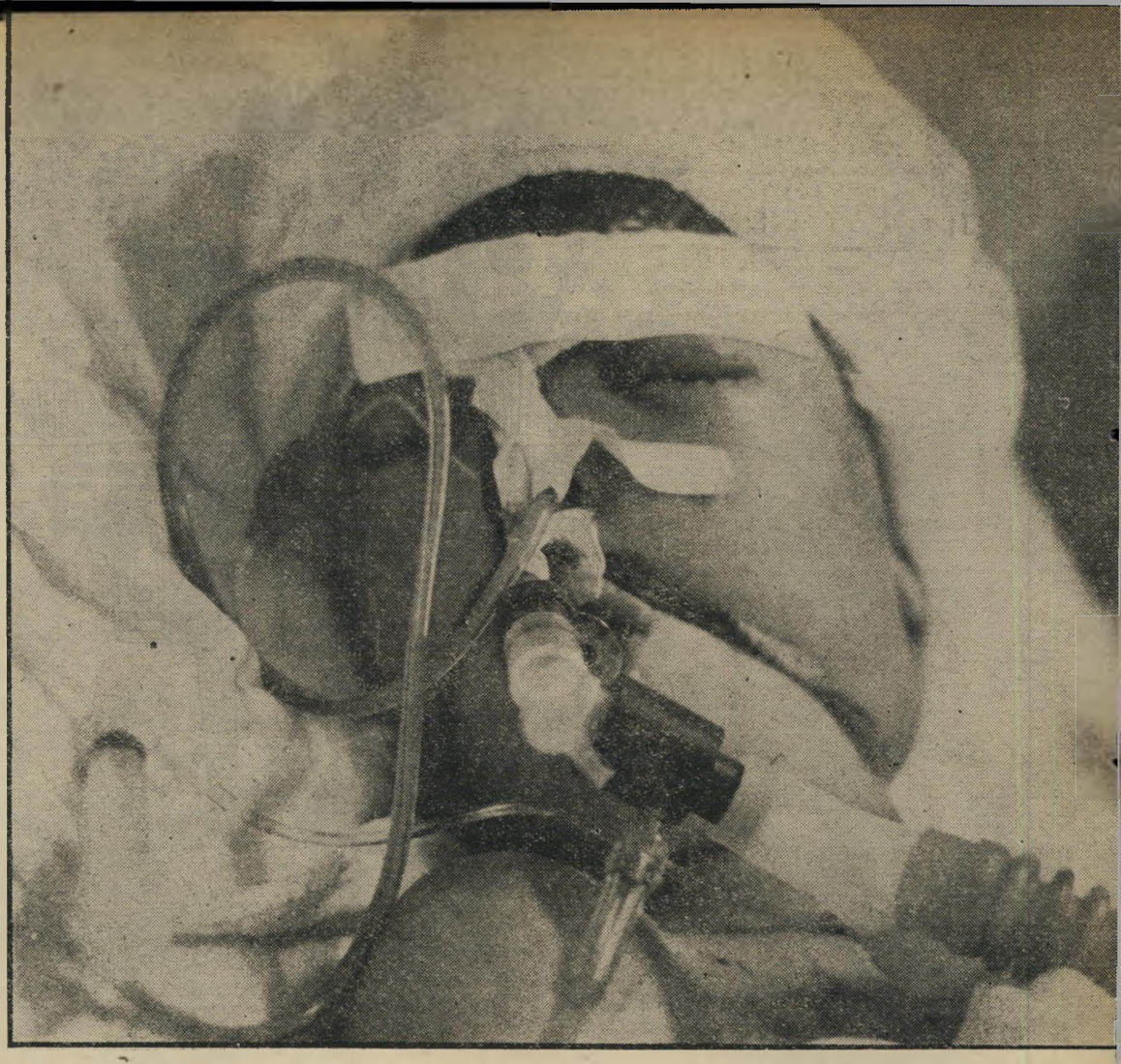

המאבק עם המוות

הובא לבית־החולים **הדסה** בירושלים כשהוא פצוע אנוש, שכב מאז היום הרביעי, לפני שבוע, כאשר הילד הערבי עלי חוסיין אפנה ללא־הכרה. עלי, שנפצע בראשו מכדור שירה חייל צה"ל, עבר ניתוח־מוח שארך כארבע וחצי שעות. אחרי כך הועבר אל המחלקה לטיפול נמרץ, עד שנפטר.

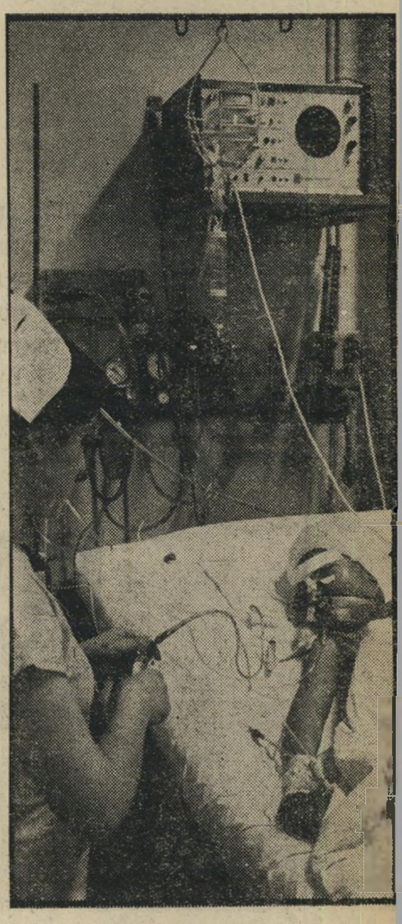

מכשירים רבים הפועלים ב־ מחלקה זו חוברו לגופו, והחזיקוהו בחיים באופן מלאכותי.

חו—אבו־דיס, שם מצוייה רחבה המובילה לתחנת־דלק. הם הצטיידו באבנים, ופתחו במישחק. לפתע קרבה למקום מכונית, והם ידו בה אבנים. הם ידעו שגם זה חלק ממישחקם של המבוגרים, בייחוד אחרי ששמעו את דיברי הסטודנטים הערביים, שליבו את רוח־המרד בכפר.

אך מייד כשהחלו מיידים את אבניהם במכונית, נפתחה מתוכה אש. חייל צה"ל, מיושבי המכונית, כיוון את נישקו ממרחק של כמה מטרים, היישר אל ראשו של עלי. הכדור פגע בחלק העליון של ראשו של הילד, וחדר למוחו.

החייל וחבריו, שני חיילים נוספים ש־ נסעו במכונית, ראו כיצד צנח עלי על הכביש, אך הם המשיכו להשתעשע. הם הוסיפו לירות עד ששלושה ילדים נוספים — שני בנים ובת — צנחו על הרחבה, והאחרים התפזרו במרוצה.

רק אז זינקה המכונית לדרכה, ונעלמה. מכונית של המישטרה, שחנתה במרחק של כ־50 מטרים מן המקום, קרבה ואספה את עלי הפצוע. אך אז, לפי דיבריהם של עדי־ראייה וילדים מתושבי הכפר, קרה אסון נוסף. אחרי שעלי הוכנס למכונית והיא החלה נוסעת, נפתחה אחת מדלתו־ תיה והילד הפצוע בראשו נפל מתוכה על הכביש. השוטרים שישבו במכונית שבו ואספוהו, והעבירו אותו מייד לבית־החו־ לים הדסה.

הכפר לא יעבור בשתיקה

אחרי חיפושים נמרצים שערכה המישטרה הצבאית, אותרו החיילים שנסעו במכונית־הדמים, ונתפסו עוד באו־ תו לילה. להגנתם טענו החיילים, לפני חוקריהם, כי פתחו באש לאחר שהותקפו על־ידי מפגינים. הם הצהירו כי ירו ב־ אוויר, ולא היו מסוגלים להסביר כיצד אירע שכדוריהם פגעו בילדים במרחק כה קצר — פחות מעשרה מטרים.

מדוע פתחו החיילים באש ללא פקודה? מדוע החליטו שמותר לירות במפגינים בני עשר? התשובה על כך תימצא עם תום חקירתם של החיילים האשמים, אם בכלל. אך תהא התשובה אשר תהיה, לא יהא בה כדי להרגיע את הרוחות הסוע־ רות בכפר אבו־דיס.

בכפר הערבי השליו, שבשערי ירושלים, שוררת עתה אווירה מתוחה. התושבים המומים ונרגזים. אפילו המתונים ביותר מבין תושבי הכפר מכריזים, כי יש לע־ שות משהו, על־מנת להבהיר לישראלים שעל הטרגדיה שהתחוללה בפתח הכפר אין לעבור בשתיקה.

אבו־דיס הוא כפר שקט. הפעם האחרו־ נה שנפל בו דבר בעל משמעות ביטחו־ נית אלימה היתה מייד אחרי מילחמת ששת־הימים. אז פוצצו השילטונות הישר־ אליים ארבעה בתים בכפר, כגמול על ירי של מחבלים באותו מקום, על כלי־רכב של צה"ל שעבר על כביש יריחו—ירושלים. מאז ועד לאותו בוקר שלפני שבוע, שרר שם שקט.

אמר חוסיין אפנה, אביו של הילד: „אנחנו מוסלמים. אנחנו נילחמים למען הכבוד שלנו. אנחנו לא יכולים שלא להי־ לחם כמוסלמים!"

הוסיף האב: „עלי היה ילד שקט. הוא רק עשה מה שכולם עשו."

ראש־הממשלה לא היה

ה שקט וחשלווה שציינו את חיי הכפר הופרו, אך עדיין יש מי שמנסה להעמיד פנים, כאילו לא אירע דבר העתיד להטביע את חותמו עוד זמן רב.

גם המעט שניתן היה לעשות על־מנת לשכך את זעמם של בני הכפר ולהרגיע את הרוחות, לא נעשה. ממשלת ישראל אטומת־הלב לא טרחה לשלוח איש מטע־ מה, להביע את התנצלותה ותנחומיה ל־ מישפחה ולכפר כולו. ראש־הממשלה יצחק רבין לא מצא לנכון לבוא, ואפילו בכבוי־ דו־לובעצמה, להביע הזדעזעות מן הטראג־ דיה הנוראה. כאילו דבר יום־ביומו הוא שילד ערבי קטן יוצא מביתו בבוקר, לש־ חק עם חבריו, נקטל בידי חייל צה"ל.

„כאן זה קרה!"

תמונה זו צולמה מן הכביש שעליו נסעו החיילים, שירו על עלי, כאשר ידה בהם אבנים. קאוסה בת ה־12, אחותו של הקורבן, שהיתה איתו בשעה שנפגע, מצביעה על המקום בו נפל.